

CHƯƠNG SÁU MƯƠI CHÍN

LINH QUỶ HÓA THÂN

Du Bội Ngọc tiếp:

- Không nghỉ, không ăn, không uống suốt cuộc hành trình!

Rồi chàng cười:

- Y cứ chạy mãi thì thôi, nhưng y ngừng lại là thấy Tiểu Thần Đồng chạy lướt qua liền. Như vậy, làm sao y dám nghỉ? Cuối cùng khi đến nơi, ngẩng mặt nhìn lên lầu Hoàng Hạc, định là thắng cuộc, bất giác y trông thấy Tiểu Thần Đồng tại cửa sổ nhìn xuống đưa tay vỗ y!

Châu Lệ Nhi vỗ tay:

- Hay! Hay quá!

Thiết Hoa Nương âm ỨC:

- Sau đó? Không lẽ Huyết Ảnh Nhân lại ngửa cổ chịu chết?

Du Bội Ngọc thốt:

- Huyết Ảnh Nhân tuy hành động bại hoại, song vẫn có tánh cương cường, con người đó hung bạo chứ không gian cho nên trọng lời hứa. Hà hướng, đến Võ Hán rồi, y hoàn toàn kiệt lực, đứng không muốn vững, dù y có muốn chạy đi, không giữ lời hứa, cũng không chạy khỏi quần hùng đã có mặt chờ y!

Thiết Hoa Nương thở ra:

- Một tay kiêu hùng, chết vì một trẻ nít!

Du Bội Ngọc gật đầu:

- Đúng vậy!

Châu Lệ Nhi tặc lưỡi:

- Mới mười bốn mười năm tuổi mà làm được một việc quần hùng không làm nổi, nghĩ đáng phục! Đáng phục!

Du Bội Ngọc cười nhẹ, lắc đầu:

- Thực sự, thuật khinh công của hấn cũng khá, song so làm sao được với Huyết Ảnh Nhân?

Châu Lệ Nhi giật mình:

- Thế tại sao hấn thắng cuộc?

Thiết Hoa Nương trầm ngâm một chút:

- Nhờ hấn còn nhỏ, sức lực dồi dào, không biết mệt...

Du Bội Ngọc lắc đầu:

- Không phải vậy đâu!

Châu Lệ Nhi trở mặt:

- Thế thì tạo sao?

Du Bội Ngọc hỏi:

- Hai vị không nghĩ ra?

Châu Lệ Nhi suy nghĩ mấy phút, rồi vỗ tay reo lên:

- Tôi biết rồi! Chắc Tiểu Thần Đồng có một người anh em song sanh, giống nhau như đúc, cả hai dùng ngựa thay phiên nhau xuất hiện cho Huyết Ảnh Nhân thấy, tự nhiên Huyết Ảnh Nhân thấy, tự nhiên Huyết Ảnh Nhân không dám dừng chân. Một người bám sát Huyết Ảnh Nhân, một người chạy ngựa đến phía trước, cả hai giao chuyển nhau...

Du Bội Ngọc mỉm cười lắc đầu:

- Không đúng!

Châu Lệ Nhi giật mình.

Du Bội Ngọc tiếp:

- Một người tung hoành trong thiên hạ, bình sanh chẳng biết ngán sợ một ai, có khi nào lại lằm mừn trể nít? Hà huống với thuật khing công của y, ngày đi ngàn dặm như thường, có ngựa nào chạy kịp?

Châu Lệ Nhi cau mày:

- Hay là Tiểu Thần Đồng đi theo đường tắt?

Du Bội Ngọc cười nhẹ:

- Huyết Ảnh Nhân chọn con đường ngắn nhất!

Châu Lệ Nhi cười khổ:

- Tôi không hiểu nổi rồi!

Bổng Thiết Hoa Nương reo lên:

- Tôi minh bạch rồi!

Du Bội Ngọc nhìn nàng:

- A!

Thiết Hoa Nương tiếp:

- Có nhiều đứa trẻ giống Tiểu Thần Đồng, ẩn nấp rải rác dọc đường chờ Huyết Ảnh Nhân dừng chân là xuất hiện...

Du Bội Ngọc lắc đầu:

- Cũng sai luôn!

Thiết Hoa Nương trở mặt:

- Sai luôn?

Du Bội Ngọc tiếp:

- Tại hạ đã nói, Huyết Ảnh Nhân không phải là con người dễ gạt! Nhãn lực của y rất tinh vi, tiểu thần đồng không thể dùng phương pháp đó ra tay lừa y được!

Châu Lệ Nhi thốt:

- Thuật cải trang, dù khéo đến đâu cũng khó hành công trước một người như Huyết Ảnh Nhân! Vả lại, tìm nhiều đứa trẻ giống Tiểu Thần Đồng, đâu phải là việc dễ làm?

Du Bội Ngọc gật đầu:

- Huống chi những đứa trẻ đó vừa phải giống người, vừa phải có tài ba như Tiểu Thần Đồng, có như vậy Huyết Ảnh Nhân mới không hoài nghi!

Thiết Hoa Nương cười khổ:

- Tôi chịu thôi! Không thể sau đoán nổi rồi!

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Rất giản đơn! Tiểu Thần Đồng không là song thai mà là ngũ thai! Năm anh em vừa giống nhau, lại vừa học tập một lượt, tài nghệ suýt soát nhau!

Dương Tử Giang kiên quyết không phóng thích người trong những chiếc rương ra ngoài, nên những rương đó được ràng dây rất cẩn thận, rồi họ buộc liền vào lưng mang theo.

Mang một chiếc rương to bằng cổ quan tài, trong rương lại có người, hẳn không phải là việc khoái trá.

Nhưng, nghe Du Bội Ngọc thuật lại một việc xa xưa, Châu Lệ Nhi và Thiết Hoa Nương thích thú quá, nên quên mất sự nhọc nhằn.

Châu Lệ Nhi cười nhẹ:

- Tôi cứ tưởng Du huynh không có khoa ăn nói chứ? Ngờ đâu miệng lưỡi cũng có duyên quá!

Thiết Hoa Nương cũng cười:

- Năm anh em đều giống nhau, giống người giống nghề giống tánh, kể ra cùng là một giai thoại đấy!

Châu Lệ Nhi tiếp:

- Tôi dám bảo đảm là cả năm anh em không cười nổi vợ!

Thiết Hoa Nương trố mắt:

- Tại sao?

Châu Lệ Nhi đáp:

- Nghe đoạn chuyện xưa đó rồi, còn ai dám lấy họ?

Thiết Hoa Nương cau mày:

- Mà tại sao chứ?

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Nếu cả năm anh em đều nổi hứng, áp dụng phương pháp luân phiên như đối với Huyết Ảnh Nhân thì con gái nào chịu nổi?

Nàng thốt xong câu nói, mặt đỏ bừng lên.

Thiệt Hoa Nương bật cười hắc hắc:

- Thực ra, nếu có sự lầm lộn thì thật là phiền!

Rồi nàng cũng đỏ mặt như Châu Lệ Nhi.

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Hai vị có biết tại sao tại hạ nhắc đến đoạn cổ sự đó chẳng?

Châu Lệ Nhi làm lạnh, vọt miệng đáp:

- Du huynh muốn ám chỉ Linh Quỷ cũng là người như Tiểu Thần Đồng, nghĩa là có năm anh em ngũ thai chứ gì?

Du Bội Ngọc thốt:

- Năm người giống nhau, danh nghĩa là đồng bào ngũ thai, song thực tế thì do một người tạo! Người đấy không phải cho mục mà là một tay thợ khéo, tạo người như tạo tượng!

Châu Lệ Nhi trở mắt:

- Sao tôi chẳng thấy một điểm giả tạo nào cả?

Du Bội Ngọc thở dài:

- Cái thuật sửa dung mạo thông thường mới thể hiện lộ khuyết điểm, khi thuật đó được luyện đến mức tinh vi, thì đừng ai hòng khám phá nổi sự giả mạo. Người ta bắt đầu sửa ngay từ lúc nhỏ, với một phương pháp tân kỳ, với những thuốc đặc biệt, trong các thứ thuốc đó, có loại biến cải thần trí giống nhau, cho được duy nhất nên hành động, ngôn ngữ, dung mạo, thị hiếu không sai mảy may.

Rồi chàng thở dài thêm mấy tiếng nữa mới tiếp:

- Nghe thì như hoang đường, không ai làm được những việc đó, nhưng tại hạ bảo chứng chắc chắn có người thay quyền tạo hóa mà làm được như vậy!

Châu Lệ Nhi cau mày:

- Không lẽ người được dùng thực nghiệm lại trơ như gỗ, không đau đớn gì cả, để mặc cho tay thợ chạm khắc vào da thịt?

Du Bội Ngọc gật đầu:

- Phải chịu đựng như vậy! Và không đau, người ta mới chịu được chứ?

Châu Lệ Nhi tiếp:

- Linh Quỷ giao đấu với Hải Đông Thanh, nhận thức vũ công của Hải Đông Thanh, nên hiểu rõ vũ công của Dương Tử Giang?

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Dương nhiên! Bởi Hải Đông Thanh và Dương Tử Giang là đồng môn sư huynh đệ, vũ công của cả hai phải giống nhau!

Châu Lệ Nhi thở dài:

- Thảo nào! Khi nghe Du huynh kêu lên, Dương Tử Giang thức ngộ ngay và thay đổi hãn đấu pháp liền!

Du Bội Ngọc lại mỉm cười:

- Cho nên, dù có Linh Quỷ thứ ba đến nơi cũng chẳng đáng sợ, Dương Tử Giang cứ theo phương pháp cũ, tiếp tục giao thủ. Hơn nữa, y vừa được cái lợi là biết được đấu pháp của Linh Quỷ, chúng có bao nhiêu người cũng chẳng sao, bởi đấu pháp của chúng duy nhất, Dương Tử Giang dễ tìm sơ hở mà công vào!

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Bởi biết như vậy, nên Du huynh an tâm để mặc Dương Tử Giang lại đó?

Du Bội Ngọc chỉ cười không đáp.

Thiết Hoa Nương thở dài:

- Vô luận là ai, được kết bằng hữu với Du công tử, người đó có vận khí rất lớn, như đã tu được mấy mươi đời!

Châu Lệ Nhi chua cay hơn:

- Nhưng tôi chẳng hiểu Dương Tử Giang có thật là bằng hữu của Du Bội Ngọc chẳng? Hắn tráo trở phi thường, không ai hiểu được tâm địa của hắn!

Bồng có người thốt:

- Hiện tại, hắn khổ tâm lắm! Nếu không phải là trường hợp bất khả kháng, thì nhất định hắn không tiết lộ thân phận của hắn cho bất kỳ ai!...

X

Thì ra Hải Đông Thanh đã tỉnh lại, chẳng rõ y tỉnh lại từ lúc nào.

Du Bội Ngọc nửa đỡ ôm y, dìu y bước đi, bây giờ thì chàng đứng lại liền.

Châu Lệ Nhi trầm giọng:

- Tạ ơn trời phật! Các hạ đã tỉnh rồi!

Nàng hỏi:

- Chẳng biết trường hợp bất khả kháng đó lúc nào mới đến?

Hải Đông Thanh trầm ngâm một lúc:

- Tuy bây giờ chưa phải là lúc cần thiết, tại hạ cũng có thể nói rõ sự bí mật quanh hẩn cho các vị hiểu!

Châu Lệ Nhi lấy làm lạ:

- Tại sao lại bây giờ? Tại sao lại gấp thế?

Hải Đông Thanh thở dài:

- Bởi vì sự bí mật đó không còn bí mật nữa!

Châu Lệ Nhi lắc đầu:

- Tôi thấy vẫn còn bí mật như thường!

Hải Đông Thanh tiếp:

- Trên thế gian, không có sự bí mật nào tuyệt đối cả, bất quá đối với ai thì khác, đối với các vị...

Châu Lệ Nhi chận lại:

- Tôi không cần biết sự gì các hạ nói ra. Có bí mật hay không bí mật, tôi chỉ muốn biết, thực sự các vị là ai? Và cái gì là mông lung vũ trụ, bao la đất trời?

Hải Đông Thanh trầm ngâm rất lâu rồi từ từ thốt:

- Tại hạ và Dương Tử Giang là hai trẻ mồ côi, sư phó của bọn tại hạ cũng chẳng khác nào phụ thân của bọn tại hạ...

Châu Lệ Nhi lại chận:

- Tôi biết, hai vị là những người đơn côi! Các hạ khỏi phải nói điều đó! Hãy cho tôi biết sư phó của các hạ là ai?

Hải Đông Thanh trầm gương mặt, lặn lòng:

- Sự tình dài dòng lắm, muốn nghe tường tận, cô nương không nên nóng! Nóng nảy không được đâu!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng:

- Sao lại không nóng được? Muốn cho nghe thì nói nhanh, không cho nghe thì thôi, còn quanh quẩn làm gì? Thực ra thì tôi cũng chẳng cần hiểu!

Hải Đông Thanh gần từng tiếng:

- Cô nương không muốn nghe, tại hạ cũng phải nói!

Châu Lệ Nhi bật cười:

- Các hạ đúng là một con lừa, loại lừa Sơn Tây đấy! Đánh một roi không chạy kéo đuôi lại phóng đi! Cái tật cũng to chứ!

Hải Đông Thanh day qua Du Bội Ngọc:

- Thực ra tại hạ nên nói sớm điều bí mật này, bởi có liên quan đến Du huynh!

Du Bội Ngọc thoáng biến sắc chưa kịp nói gì, Hải Đông Thanh tiếp:

- Gia sư quy ẩn từ lâu, tên họ của người, tại hạ có nói ra chắc các vị cũng không hiểu! Tại hạ không muốn khoa trương người, song thành thật mà nói, người là một dị nhân trong võ lâm, năm mươi năm trước đây, người là một cao thủ vô địch...

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Vô địch vì sư phó của các hạ chỉ toàn gặp những kẻ tầm thường chứ chưa gặp Phượng Tam tiên sinh!

Hải Đông Thanh vẫn không lưu ý đến nàng, cứ tiếp:

- Bình sanh, sư phó tại hạ chỉ có một kẻ tử đối đầu, nghe nói người đó là bậc kỳ tài, dĩ nhiên là hi hữu trong võ lâm, chẳng những có võ công cao mà tà thuật cũng tinh thông, người đó lại độc ác tàn nhẫn, ngày trước bị sư phó tại hạ cũng một vị lão tiền bối hiệp lực nhau đánh cho thất điên bát đảo phải chạy trốn một nơi hoang vắng xa xôi! Chạy đi, người đó có phát thệ, ngày nào gia sư và vị tiền bối kia còn sống, thì ngày ấy người đó còn chưa trở lại Trung Nguyên.

Du Bội Ngọc hỏi:

- Người đó là ai?

Hải Đông Thanh tiếp:

- Gia sư không nói tên, chỉ biết người đó có cái hiệu là Đông Quách tiên sinh!

Du Bội Ngọc cau mày:

- Đông Quách tiên sinh...

Hải Đông Thanh tiếp:

- Tự nhiên Du huynh không biết được tên người đó! Y ở mãi ngoài biên thùy hơn ba mươi năm dài, đúng như lời y tuyên thệ!

Du Bội Ngọc thở dài:

- Ngày xưa tà phái vẫn trọng lời hứa như chánh phái, còn ngày nay thì lại khác, khác đến độ tà ma ngoại đạo không giữ lời hứa mà đến người trong chánh đạo cũng phủ nhận lời cam kết như thường.

Hải Đông Thanh tiếp:

- Người đó tuy ẩn tích chốn hoang vu nhưng chẳng phải để tu tâm dưỡng tánh với mục đích hồi đầu hướng thiện, bất quá y như con rắn độc, thấy có người cầm gậy chọc hờ ngoài hang, đập chết, nên chẳng dám lộ ra thôi!

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Cứ theo lời gia sư, thì trong ba mươi năm ở đó, ở yên một chỗ, Đông Quách tiên sinh âm thầm trù mưu định kế chuẩn bị cho ngày tái hiện giang hồ. Tái hiện rồi là tóm thâu thiên hạ võ lâm trong tay! Giờ đây, gia sư đã quy ẩn, mà vị tiền bối kia cũng qua tiên rồi, Đông Quách tiên sinh cho rằng thời cơ đã đến...

Chừng như nói nhiều sanh mệt, Hải Đông Thanh chấp choạng không gắng ngượng nổi.

Thiết Hoa Nương lập tức buông chiếc rương xuống, dịu y.

Hải Đông Thanh là sư huynh của Dương Tử Giang, tự nhiên nàng phải quan tâm từng ly từng chút.

Châu Lệ Nhi hấp tấp hỏi:

- Các hạ nói rằng cái lão Đông Quách đại ma đó không chịu an tĩnh, toan làm mưa làm gió trên giang hồ?

Hải Đông Thanh thở dài:

- Gia sư từng tiên liệu, Đông Quách lão ma chẳng bao giờ chịu an tĩnh một nơi cho nên luôn luôn theo dõi lão, nhưng lão hành động rất bí mật, gia sư không làm sao nắm được một chứng cứ gì, mãi đến lúc gần đây, gia sư sau khi xuất ngoại trở về, bảo anh em tại hạ cố gắng làm một việc!

Châu Lệ Nhi hỏi gấp:

- Việc gì?

Hải Đông Thanh đáp:

- Gia sư bảo anh em tại hạ lập tức hạ sơn, theo dõi hành động của vị minh chủ vũ lâm đương kim!

Du Bội Ngọc trầm gương mặt:

- Như vậy là lão Du... Phóng Hạc là người mà Đông Quách tiên sinh dùng để nắm quyền điều động vũ lâm. Từ lâu tại hạ từng nghĩ là Du Phóng Hạc có chỗ tựa vững chắc, bởi có như vậy lão mới dám tự tung tự tác!

Hải Đông Thanh lại tiếp:

- Gia sư bình sanh làm gì thì làm chứ không chịu nói rõ, song theo chỗ suy đoán của tại hạ thì sự tình có thể như Du huynh vừa nói đó! Đông Quách tiên sinh tự mình chẳng dám xuất đầu lộ diện thì tự nhiên phải dùng đến kẻ nào đó, có thanh danh to lớn trên giang hồ làm công cụ cho lão! Mà người có thanh danh, thử hỏi còn ai xứng đáng hơn một minh chủ vũ lâm? Cho nên Đông Quách tiên sinh và Du Phóng Hạc cấu kết với nhau, kể cũng chẳng phải là một điều lạ!

Du Bội Ngọc càng nghe Hải Đông Thanh nói càng biếng ắc mặt hơn.

Tuy nhiên, chàng cũng chẳng nói gì nhiều.

Châu Lệ Nhi chớp mắt:

- Thảo nào mà trước kia, Thiên Ngật Tinh chẳng ngăn Du Phóng Hạc? Du Phóng Hạc chỉ làm một ám hiệu là Thiên Ngật Tinh dịu thái độ liền! Có thể là Thiên Ngật Tinh đã biết Đông Quách lão ma lợi hại như thế nào!

Hải Đông Thanh lạnh lùng:

- Trong thiên hạ ngày nay, trừ gia sư ra, tại hạ dám chắc chẳng còn một người nào gọi là đối thủ của Đông Quách tiên sinh! Còn như Phượng Tam...

Y không tiếp tròn câu, nhưng cái ý đã rõ rệt lắm rồi!

Nhưng trái ngược với mọi lần trước, Châu Lệ Nhi lại chẳng sùng sộ.

Bởi nàng nhận thấy Thiên Ngật Tinh không kém Phượng Tam mà Thiên Ngật Tinh còn ngán sợ thay, thì hẳn Phượng Tam cũng chưa là đối thủ của Đông Quách tiên sinh vậy!

Nàng không sùng sộ, nàng chỉ hỏi:

- Mông lung vũ trụ bao la đất trời, mấy tiếng đó có ý nghĩa như thế nào?

Hải Đông Thanh đáp:

- Đông Quách tiên sinh không thể rời Quan Ngoại, vào Trung Nguyên liên lạc trực tiếp với Du Phóng Hạc, do đó sai phái hai người mang mạng lệnh đến cho Du Phóng Hạc thi hành. Hai người đó bị gia sư ngăn chặn dọc đường và cái bí quyết liên lạc giữa Đông Quách tiên sinh và Du Phóng Hạc nằm trong tám tiếng đó!

Châu Lệ Nhi trố mắt:

- Tại sao hai người đó lại tiết lộ điều bí mật với sư phó các hạ?

Hải Đông Thanh điềm nhiên:

- Trước mặt gia sư, không một người nào trên thế gian dám dấu sự thật!

Châu Lệ Nhi chớp mắt:

- Cho nên, sư phó các hạ mới có cái ý định bảo các hạ và Dương Tử Giang mạo nhận làm hai người đó để bắt liên lạc thường xuyên với Du Phóng Hạc?

Hải Đông Thanh gật đầu:

- Đúng vậy cô nương!

Châu Lệ Nhi thở dài:

- Và Du Phóng Hạc tin hai vị, điều đó nghĩ ra cũng chẳng lạ gì!

Hải Đông Thanh tiếp:

- Đông Quách tiên sinh chọn Du Phóng Hạc để ủy thác sự việc, là vì lão cho rằng Du Phóng Hạc là con người gần như bất khả xâm phạm, mãi đến sau này, khi tiếp cận với Du Phóng Hạc, anh em tại hạ cũng phải nhìn nhận Du Phóng Hạc là tay có tâm cơ sâu hiểm, nhiều mưu lược, thủ đoạn phi thường! Anh em tại hạ buộc lòng khen ngợi họ Du mấy câu để tránh sự hoài nghi!

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Nên Dương Tử Giang cà các hạ mới tìm một vài việc làm gây tín nhiệm nơi Du Phóng Hạc, chẳng hạn bắt một vài người cho lão làm tặng vật...

Hải Đông Thanh lạnh lùng:

- Vì đại cuộc, lắm lúc người ta không thể câu chấp tiểu tiết được cô nương cũng hiểu như vậy chứ? Hà huống những người lọt vào tay tại hạ đều có ít nhiều tội lỗi do họ gây ra, cho người mà cũng cho mình. Cô nương thấy đó, anh em tại hạ không hạ thủ đoạn đối với Du huynh, bởi Du huynh có phải là người tội lỗi đâu!

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Thế ra các vị cũng còn biết phải biết quấy! Cũng may đấy! Nếu không thì chắc các vị còn sống đến bây giờ?

Hiện tại, nàng biết chân tướng của Dương Tử Giang và Hải Đông Thanh rồi, vậy mà nàng không buông tha cho họ, cứ châm chích như thường!

Hải Đông Thanh không hề phật ý, làm như chẳng nghe nàng nói gì cả, cứ tiếp:

- Bọn tại hạ hành sự có thể nói là kín đáo phi thường, ngờ đâu Đông Quách tiên sinh còn sai thêm mấy người nữa đến tiếp xúc với Du Phóng Hạc, do đó hành tung của bọn tại hạ mới bị bại lộ, Du Phóng Hạc mới tìm cách hạ sát anh em tại hạ để diệt khẩu!

Châu Lệ Nhi hỏi:

- Có phải là bọn Linh Quỷ chăng?

Hải Đông Thanh gật đầu:

- Chính bọn đó! Gia sư nghe nói Đông Quách tiên sinh có năm quý, trong số thủ hạ của lão ấy, mà mỗi quý lại có sáu hóa thân, lão ấy chẳng những giỏi về thuật cải trang dung mạo, mà lão còn tinh thông y thuật, chính lão đã đào tạo nên những hóa thân của ngũ quý!

Du Bội Ngọc vừa biến sắc vừa sáng mắt, bây giờ thì những thắc mắc do chàng mang mê từ lâu, đột nhiên như hiện rõ đầu mối rồi.

Châu Lệ Nhi lại hỏi:

- Sư phó của các hạ đã biết ngũ quý có hóa thân như vậy, tại sao Dương Tử Giang còn sợ hãi?

Hải Đông Thanh đáp:

- Điều đó gia sư mới phát tác gần đây thôi, và chính trong lần cuối cùng tại hạ trở về phục lệnh của gia sư, người mới cho biết, còn Dương Tử Giang thì bận ở bên cạnh Du Phóng Hạc nên chưa hiểu gì kịp thời!

Châu Lệ Nhi thở dài:

- Dương Tử Giang nghe Linh Quỷ nói mấy tiếng mông lung vũ trụ bao la đất trời là biết ngay hành tung y bị bại lộ, cho nên y lập tức biến sắc mặt!

Thiết Hoa Nương vụt thốt:

- Linh Quỷ có đến sáu hóa thân, như vậy còn bốn hóa thân nữa, biết Dương Tử Giang có đủ sức đối phó với bốn kẻ sắp đến nơi chăng?

Hải Đông Thanh cũng lộ vẻ lo lắng:

- Một quỷ có đến sáu hóa thân, cộng tất cả bảy quỷ mà chúng ta chỉ trừ được hai, hẳn phải còn năm nữa, một chánh và bốn hóa thân!

Thiết Hoa Nương rung rung giọng:

- Còn đến năm tên nữa?...

Tuy vậy, Hải Đông Thanh trấn an nàng:

- Thiết muội không phải lo, Dương Tử Giang thừa sức hạ sát nhiều hơn nữa chứ chẳng phải chỉ năm ba tên đó mà thôi, huống chi trong số năm tên thì ngu huynh đã giết hết hai rồi chỉ còn ba thôi!

Thiết Hoa Nương cố gượng cười, tuy nàng tin lời Hải Đông Thanh song dù sao cũng không khỏi lo ngại.

Hải Đông Thanh tiếp:

- Nếu ba tên còn lại đó đồng thời xuất thủ thì Dương Tử Giang không chống lại nổi nhưng dù chúng có vũ công nguy bí, chung quy cũng chỉ là những kẻ tán loạn thần trí phần nào bởi chất thuốc trong người chúng. Phản ứng của chúng do đó phải chậm, và cũng nhờ thế, Hải Đông Thanh này mới chạy thoát được!

Y day qua Du Bội Ngọc và Châu Lệ Nhi:

- Tại hạ nghĩ dù không địch lại, Dương Tử Giang cũng thừa sức chạy khỏi áp lực của chúng!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng:

- Dương Tử Giang chạy được là y an toàn, còn bọn này, con đường bí mật này đưa đến đâu? Và ai đã tạo nên nó? Tạo nên với dụng ý gì?

Hải Đông Thanh điềm nhiên:

- Chúng ta bất tất phải tìm hiểu vội những điều đó, chúng ta cần biết là bất cứ địa đạo nào cũng có lối ra, như vậy là đủ lắm rồi!

Châu Lệ Nhi lại hừ lớn hơn:

- Mà ra ở đâu?

Hải Đông Thanh trầm giọng:

- Ở đâu, miễn có lối ra thì thôi!

Y cau mày tiếp:

- Vô luận là làm sao, địa đạo này cũng chẳng phải dẫn xuống cửu u địa phủ!

Châu Lệ Nhi bĩu môi:

- Biết đâu được điều đó?

Chẳng rõ tại sao nàng lạnh khấp mình sau khi thốt xong câu đó.

Du Bội Ngọc cất tiếng:

- Hải huynh, tại hạ muốn nhờ một việc!

Hải Đông Thanh chớp mắt:

- Các hạ muốn tại hạ đưa đến gặp gia sư?

Du Bội Ngọc gật đầu:

- Đúng vậy!

Hải Đông Thanh lắc đầu:

- Tại hạ thấy khó lắm Du huynh!

Du Bội Ngọc cương quyết:

- Nhưng tại hạ không thể không gặp linh sư!

Hải Đông Thanh lấy làm lạ:

- Tại sao?

Du Bội Ngọc trầm giọng thốt:

- Tại hạ có một điều bí mật, cực kỳ trọng đại, phải cho linh sư biết mới được!

Chàng lộ vẻ thống khổ vô cùng.

Chàng tiếp:

- Trên thế gian này, chỉ có linh sư là người duy nhất giải quyết sự kiện đó! Vô luận làm sao, tại hạ cũng phải thử thời vận một phen. Tại hạ yêu cầu Hải huynh trình báo với linh sư một tiếng, cho người chấp thuận tại hạ bái kiến!

Hải Đông Thanh trầm ngâm một lúc:

- Việc bí mật đó có liên quan đến kế hoạch của Đông Quách tiên sinh chăng?

Du Bội Ngọc đáp nhanh:

- Chẳng những liên quan mà còn hệ trọng phi thường!

Hải Đông Thanh hỏi:

- Các hạ có thể cho tại hạ biết trước?

Du Bội Ngọc thở dài:

- Chẳng phải tại hạ không tín nhiệm Hải huynh, song việc này...

Chàng không nói tiếp vì môi chàng rung mạnh.

Thấy chàng thống khổ quá, Hải Đông Thanh thở ra:

- Chẳng phải tại hạ không muốn giúp Du huynh, chẳng qua... gia sư hơn hai năm rồi không còn tiếp cận người đời, hơn nữa người từng nghiêm cấm anh em tại hạ tuyệt đối giữ bí mật hành tung người, là môn đệ, có ai không tuân sứ mạng? Tại hạ hy vọng Du huynh hiểu cho nỗi khổ tâm!

Du Bội Ngọc gật đầu, nhếch nụ cười khổ:

- Tại hạ mình bạch!

Hải Đông Thanh tiếp:

- Nhưng tại hạ nói câu này cho Du huynh biết là rất có thể gia sư sẽ tìm Du huynh một ngày nào đó, mà cũng có thể người đã gặp Du huynh một vài lần rồi! Tại hạ thật không hiểu việc làm của gia sư nổi!

Du Bội Ngọc lại gật đầu.

Chừng như chàng nhớ đến một việc gì, và chàng tưởng đến việc đó, xuất thần...

Hải Đông Thanh đứng lên thốt:

- Địa đạo này chẳng rõ ngắn dài như thế nào, chúng ta hãy tìm lối ra!

Châu Lệ Nhi hỏi:

- Còn ba chiếc rương này? Tại sao chúng ta phải vất vả mang theo? Chúng ta không thể phóng thích những người trong đó được sao?

Hải Đông Thanh đáp:

- Họ không thể tỉnh lại nhanh chóng được! Có cho họ ra ngoài cũng vô ích, chung cuộc rồi cũng phải công họ đi như thường!

Châu Lệ Nhi dậm chân:

- Nợ! Bổng không lại mang nợ đời! Được rồi! cứ đi!

X

Địa đạo quanh co, uốn khúc, chừng như dài vô tận, nơi mỗi khúc quanh có một ngọn đèn nhỏ gắn sâu vào vách, chiếu mờ mờ như lửa đom đóm.

Châu Lệ Nhi vụt thốt:

- Không rõ mình đã đi qua được mấy ngọn đèn rồi?

Du Bội Ngọc biết nàng chẳng bao giờ yên tĩnh được, bất quá nàng im lặng một lúc rồi cũng tìm được một chuyện gì đó để nói lên.

Mà luôn luôn những chuyện đó đều kỳ quái.

Không ai hiểu tại sao nàng lại đề cập đến số ngọn đèn, do đó không ai đáp.

Có ai để ý đến điều đó đâu?

Nàng tiếp:

- Đi đến đây chúng ta đã qua đúng ba mươi chín ngọn đèn rồi đó! Các vị nghĩ có kỳ quái không?

Hải Đông Thanh lấy làm lạ hỏi:

- Kỳ quái ở chỗ nào?

Châu Lệ Nhi lạnh lùng:

- Các hạ không thấy kỳ quái vì các hạ không lưu ý đó thôi! Các hạ không chịu tìm hiểu!

Hải Đông Thanh cũng lạnh lùng:

- Tại vì tại hạ còn bận nghĩ đến một việc quan trọng hơn số ngọn đèn nhiều!

Châu Lệ Nhi không nói gì cả, nhìn ngọn đèn đến xuất thần.

Hải Đông Thanh nói móc một câu, tưởng đâu Châu Lệ Nhi sẽ bỏ lại một cách chua cay như nàng từng làm, song thấy nàng nhìn sống ngọn đèn, y cũng lấy làm lạ, dừng chân lại, nhìn như nàng.

Y nhìn một lúc, chẳng thấy gì cả, cuối cùng lại hỏi:

- Tại hạ không thấy cái gì kỳ lạ ở nơi ngọn đèn!

Châu Lệ Nhi hừ một tiếng:

- Thật à?

Hải Đông Thanh gật đầu, rồi hỏi:

- Chứ cô nương thấy gì?

Châu Lệ Nhi trầm giọng:

- Nếu không thấy gì thì ai lại hoài công nhìn sống một vật nhỏ mọn? Quái thật! Càng nhìn tôi càng kỳ quái, càng tưởng tôi càng kỳ quái hơn! Kỳ quái cực điểm!

Hải Đông Thanh nóng nảy:

- Mà cô nương thấy sao?

Châu Lệ Nhi cười lạnh:

- Các hạ cho là việc này không trọng yếu bằng cái việc mà các hạ nghĩ thì còn hỏi làm gì?

Hải Đông Thanh cố dằn cơn tức, không nói một tiếng nào.

Thiệt Hoa Nương có tâm sự trùng trùng, lúc đó cũng bật cười.

Nàng nhận ra, Châu Lệ Nhi quả có tài chọc tức người ta, cái tài đó ngấm ra còn hơn tài hạ độc của nàng.

Nam nhân nào gặp hạng thiếu nữ Châu Lệ Nhi, thà đừng nói gì hết còn hơn, chứ có nói gì là cầm chắc phải bị Châu Lệ Nhi móc đến tức mà chết được!

Nhưng Châu Lệ Nhi dù cao thủ đoạn, vẫn còn có người cao hơn nàng, và khắc tinh của nàng chính là Du Bội Ngọc, bởi khi nào thấy không cần thiết, thì có cạy răng chàng, chàng cũng chẳng nói tiếng nào.

Chàng làm thinh, mặc cho Châu Lệ Nhi nói gì thì nói, do đó Châu Lệ Nhi lại tức, cho là chàng có thái độ khinh khỉnh đối với nàng.

Bây giờ, trả đũa Hải Đông Thanh được rồi, Châu Lệ Nhi khoan khoái vô cùng.

Nàng cười hắc hắc thốt:

- Trong lòng địa đạo có ba mươi chín ngọn đèn, ít nhất cũng có bốn năm ngọn kỳ quái, giả như các hạ chịu khó suy luận như tôi thì các hạ sẽ thấy chỗ kỳ quái đó!

Du Bội Ngọc cười nhẹ:

- Nữ, bao giờ cũng tế nhị hơn nam, chính tại hạ cũng chẳng cảm thấy được chỗ kỳ quái nơi ngọn đèn!

Châu Lệ Nhi bật cười lớn:

- Chúng ta đã đi qua ba mươi chín ngọn đèn, nhưng vẫn chưa tìm ra địa đạo! Như vậy là địa đạo này rất dài! Mà những địa đạo dài lại rất hiếm có! Có đúng vậy không?

Du Bội Ngọc gật đầu:

- Thường thường địa đạo không dài lắm! Cho nên địa đạo dài là một sự hiếm có trên đời!

Châu Lệ Nhi tiếp:

- Người nào đó kiến tạo một địa đạo dài như thế này, hẳn phải có dụng ý gì đặc biệt lắm! Giả như người đó, đào địa đạo để có một lối thoát, thì hẳn phải có chỗ ra! Tại sao y tốn công phu đào địa đạo dài như thế này mà không chịu mở ra một lối ra ở chỗ gần?

Du Bội Ngọc ngưng trọng thần sắc:

- Đúng lắm!

Châu Lệ Nhi lại tiếp:

- Kiến tạo địa đạo này, ít nhất cũng phải mất ba năm công phu, mà Dương Tử Giang thì vào giang hồ chưa được bao lâu, như vậy, chẳng phải y tạo nên một địa đạo như thế này!

Thiết Hoa Nương chớp:

- Hay là sư phó của y?

Châu Lệ Nhi nhìn Hải Đông Thanh một thoáng:

- Không phải đâu, bởi người ấy không biết mảy may về con đường này!

Người ấy là Hải Đông Thanh, nàng mập mờ ám chỉ, chẳng qua để chọc tức y thôi.

Thiết Hoa Nương gật đầu.

Châu Lệ Nhi lại tiếp:

- Người kiến tạo ra địa đạo này hao phí lắm công phu, thời gian, hẳn phải có mục đích! Đã có mục đích thì hành sự phải bí mật! Như vậy, làm sao Dương Tử Giang biết được có địa đạo này?

Thiết Hoa Nương thốt:

- Đặt giả thuyết con đường hầm này có từ lâu, và mãi đến lúc sau này, Dương Tử Giang mới phát hiện! Người nào đó tạo nên địa đạo, hẳn đã chết từ lâu rồi!

Châu Lệ Nhi lắc đầu:

- Không đúng!

Thiết Hoa Nương cau mày:

- Không đúng?

Châu Lệ Nhi tiếp:

- Ngôi nhà bên ngoài có thể là được dựng lên đồng thời với công cuộc tạo địa đạo, cô nương thấy chứ, ngôi nhà chưa có vẻ cũ kỹ đến điều tàn thì sự kiến tạo nhà và địa đạo này chưa được quá mười năm!

Thiết Hoa Nương cãi:

- Nhà là nhà cổ, bất cứ lúc nào cũng dựng lên được, có thể đây là ngôi nhà thứ hai, thứ ba...

Nàng dừng lại rồi kết luận ý đó:

- Không thể cho là một sự cố định!

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Nói như thế là đúng theo lý, song cô nương phải hiểu ngôi nhà đó dựng lên, bất quá để che dấu địa đạo mà thôi, chứ không phải để cho người ở, thì có cần gì phải tu bổ cho có bộ mặt mới? Nếu nó mới, tức nhiên nó chưa được dựng lên lâu rồi! Hà huống, ngoài ra còn một nguyên nhân chủ yếu?

Thiết Hoa Nương trố mắt:

- Lại còn nguyên nhân chủ yếu?

Châu Lệ Nhi gật đầu:

- Mấy ngọn đèn đó!

Thiết Hoa Nương càng kinh ngạc hơn:

- Đèn?

Châu Lệ Nhi mỉm cười:

- Đúng vậy! Đèn không không dầu đèn cháy được không? Chạm một lượt đèn, đèn có thể cháy được bao lâu thời gian? Mà mấy ngọn đèn này sao lại cháy mãi?

Thiết Hoa Nương sửng sốt.

Châu Lệ Nhi lại cười:

- Cô nương đồng ý với tôi chứ? Chắc chắn mỗi ngày có người mỗi rót dầu vào đèn!

Nàng sáng mắt lên, tiếp nối:

- Mấy hôm sau này, Dương Tử Giang vắng nhà, thì người châm dầu vào đèn nhất định không phải y rồi vậy!

Thiết Hoa Nương giật mình:

- Người châm dầu là ai?

Châu Lệ Nhi trầm giọng:

- Có thể là người tạo lên địa đạo, có thể tay sai của người đó, và vô luận như thế nào, trong địa đạo này, phải có người nào khác ngoài Dương Tử Giang, ngoài chúng ta, người nào đó ẩn nấp đâu đó, chúng ta không trông thấy và y đang dòm ngó chúng ta...

Địa đạo lạnh, không ai lưu ý. Nghe Châu Lệ Nhi nói rồi ai ai cũng thấy lạnh mình.

Thiết Hoa Nương bắt giắc nhìn quanh, nhưng một ngọn đèn con không chiếu sáng được bao xa, nàng có trông thấy gì đâu!

Dù có người ẩn nấp quanh đó, nàng cũng chẳng làm sao thấy được!

Nàng rung lên, cố cười qua cái rung, lẩm nhẩm:

- Tại sao tôi nhất quá thế này?

Châu Lệ Nhi điềm nhiên:

- Chưa lấy chồng, can đảm lắm, có thể liều lĩnh như thường, nhưng lấy chồng rồi, nữ nhân nào cũng trở lên nhút nhát! Cái gan teo lại như thường!

Hải Đông Thanh cất tiếng:

- Dù địa đạo này có người ẩn nấp thực sự, chúng ta cũng chẳng sợ hãi! Bởi Dương Tử Giang đã bảo chúng ta vào đây, tức nhiên hẳn hiểu rõ là chẳng có gì đáng sợ!

Châu Lệ Nhi lạnh lùng:

- Làm sao Dương Tử Giang dám biết chắc như vậy?

Rồi không đợi Hải Đông Thanh nói gì, nàng tiếp luôn:

- Có thể bảo là y chẳng biết được trong địa đạo có người, bất quá trong lúc vô tình, y phát hiện ra ngôi nhà này, ngôi nhà không có người ở...

Thiết Hoa Nương vội chặn lời:

- Đúng vậy! Lúc y đưa tôi đến đây, ngôi nhà này chứa đầy bụi bặm, lưới nhện giăng mắc khắp cùng, xem hoang tàn thê lương vô cùng! Có lẽ ngôi nhà bị bỏ phế rất lâu!

Châu Lệ Nhi tiếp:

- Nhưng y phát hiện ra ngôi nhà này từ trước, nếu không thì làm sao ước hẹn bọn Vương Vũ Lôu và Tào Tử Anh đến đây? Các hạ biết có ngôi nhà này và dưới ngôi nhà này có địa đạo, có đúng vậy không?

Hải Đông Thanh đáp:

- Về địa đạo, tại hạ chẳng biết được, còn về ngôi nhà, chính Vương Vũ Lâu đã nói với tại hạ! Thực sự, trước khi Vương Vũ Lâu nói, tại hạ chẳng biết gì cả!

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vô luận làm sao, dù trong địa đạo có người, chúng ta đã xuống đây rồi, trước hết, chúng ta hãy tìm cho được người đó, cứ tìm rồi hẵng hay, chứ suy luận mãi thì có ích gì?

Du Bội Ngọc mỉm cười:

- Thực ra, dù chúng ta không tìm, người đó cũng quen với chúng ta!

Thiết Hoa Nương lại đảo mắt nhìn quanh:

- Vô luận người đó là ai, tôi chỉ muốn y đến gấp, càng gấp càng tốt!

Châu Lệ Nhi trầm giọng:

- Nếu người đến cũng chẳng sợ, có sợ chẳng là người không đến mà chính là cái gì đó, không phải người, lại đến với chúng ta!

Thiết Hoa Nương rung lên, vô ý trung, nàng bước nhanh đến gần Du Bội Ngọc, như tìm chỗ nương tựa.

Châu Lệ Nhi bật cười hắc hắc:

- Tôi xem cô nương không sợ hãi gì, song cô nương thừa cơ, làm như sợ hãi để...

X